

Meren suuren yllä aaltojen pauhu soi. Tuon äänen muistan kyllä, sen tuuli luoksein toi. Toi raikas suolan tuoksu myös mieleen kyynleet ja meriveden juoksu sen pohjaan hukkuneet. Peileistä aaltoin pinnan aurinko heijastui, takaa pilven rinnan hetkessä kirkastui. Hopean lailla hohti kimallus mainingin, jok' vyöryi rantaa kohti kaikista vaahtoisin. Minkä meri kerran ottaa, sen se myös saa. On myrskyn monen verran seilanneet laivat sen taa. Silti kulkeissani pitkin meren rantaa mun muistissani on myös, mit' aallot antaa. Tunnen suurta rauhaa ma aina syömmessään, kun meri-ilmaa lauhaa haistaa saan nenässään. Käydessään kyytiin laivan en tiedä, mitä saan sen takaa nähdä aivan, ja minkälaisen maan.